

РЕШЕНИЕ

№ 6099

гр. София, 17.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 27.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **6775** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК.

Образувано е по Жалба вх. № 25247/05.07.2023 г., подадена от А. В. Ш. – гражданин на Р. Федерация, [дата на раждане] в [населено място], Р. федерация, чрез адв. И. В. от АК – В., срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза вид „D“/ на А. В. Ш., постановен на 27.06.2023 г. от М. К. – завеждащ Консулска служба при Посолство на Република България в [населено място], Р. федерация.

Жалбоподателката моли за отмяна на административния акт като неправилен и незаконосъобразен – постановен при липса на мотиви и издаден в несъответствие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Твърди, че административният орган не е преценил правилно събраните доказателства. Оспорва изводите му, че са налице основанията за отказ по чл.10, ал.1, т.24 от ЗЧРБ и по чл.24, ал.2 от ЗЧРБ, във връзка с чл.14, ал.1, т.5 от ППЗЧРБ и сочи, че в акта не са изложени каквито и да е съображения, които да ги подкрепят. В представените писмени бележки релевира доводи, че с оспорения отказ са засегнати нейни права и свободи, гарантирани с чл.8 от ЕКЗПЧОС, и по-конкретно: правото на зачитане на личния ѝ и семеен живот и на жилището, тъй като се възпрепятства възможността да ползва пълноценно собственият ѝ недвижим имот – апартамент, находящ се в [населено място], който е закупила и изплатила изцяло със собствени средства.

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, не се явява.

Представява се от адв. М. Г., преупълномощена от адв. В., която поддържа жалбата. Моли за отмяна на оспорения административен акт по съображенията, изложени в нея и допълнени в пледоарията по същество.

Ответникът по жалбата - завеждащ Консулска служба при Посолство на Република България в [населено място], Р. федерация, редовно призован, не се явява. Представява се от гл.юрк. В. З., която оспорва жалбата и пледира за оставянето в сила на оспорения отказ като правилен и законосъобразен.

Административен Съд С.-град, I отделение, 35-ти състав, като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите и приложени към делото писмени доказателства, намери за установено следното:

От фактическа страна:

Жалбоподателката А. В. Ш. е гражданин на Руската Федерация, [дата на раждане] в [населено място], Р. федерация.

Със Заявление вх. № 23019731/18.05.2023 г. /л.28/, подадено в посолството на Република България в [населено място], Р. Федерация, А. Ш. е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – виза вид „Д“. Към заявлението са приложени:

1. копие от валиден задграничен паспорт, издаден от компетентните власти на Руската Федерация;

2. Справка за определени пенсия и социални изплащания – от нея е видно, че А. Ш. получава осигурителна пенсия за старост и фиксирано изплащане към осигурителната пенсия в общ размер на 23 647,78 рубли. Справката е приложена в оригинал и в легализиран превод. Отбелязано е, че е подписана с усилен квалифициран електронен подпис от организация: филиал на Държавно учреждение на [населено място] „Многофункционални центрове за предоставяне на държавните услуги за [населено място]“;

3. Справка за изплащания за период – от нея се установяват сумите, които А. Ш. е получила под формата на пенсия и социални изплащания за тринадесетте месеца, предхождащи подаването на заявлението за издаване на виза, както и обстоятелството, че пенсията ѝ е отпусната от 12.09.2019 г., безсрочно. Документът е подписан електронно от Филиал на Държавното бюджетно учреждение на [населено място];

4. Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 160, том I, рег. № 691, н.дело № 128 от 2022 г., съставен от помощник-нотариус по заместване при М. Б. – нотариус с район на действие района на Районен съд – Несебър, въз основа на който А. Ш. се легитимира като собственик на недвижим имот – апартамент, находящ се в [населено място], к-с Х. сьютс 20, ет.7, ап.708, който е закупила за 43 011,05 лв.;

5. Приходна квитанция № 38538/17.03.2023 г. за платен ДНИ и ТБО за 2022 и 2023 г.;

6. Банково удостоверение, издадено от Българо-американска кредитна банка АД, от което е видно че А. В. Ш. е клиент на банката от 05.05.2023 г. и към същата дата има разкрита банкова сметка с наличност 1992,50 € /хиляда девестотин деветдесет и две евро и петдесет евроцента/;

7. Застрахователна полица за сключена медицинска застраховка със срок на валидност от 01.05.2023 г. до 30.04.2024 г.;

8. Справка, издадена от Главно управление на Министерство на вътрешните работи на Руската федерация за [населено място], за наличие/отсъствие на съдимост и/или сведения за наказателно преследване или за прекратено наказателно преследване по

отношение на А. В. Ш., от което е видно, че същата не е осъждана, няма сведения за наказателно преследване или за прекратено наказателно преследване в Руската федерация.

Документите по т.2, т.3 и т.8 са представени както в оригинал, така и в заверен превод на български език с отбелязване, че последният е направен от преводач, акредитиран при посолството на Република България в М..

Разглеждайки заявлението на жалбоподателката компетентният административен орган приел, че са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване, поради което и на основание чл.10, ал.1, т.24 от ЗЧРБ издал оспорения отказ. Като допълнително основание е посочена разпоредбата на чл.24, ал.2 от ЗЧРБ, във връзка с чл.14, ал.1, т.5 от ППЗЧРБ, а именно, че не е налице изпълнение на условието за стабилни, редовни и предвидими, и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане в Република България.

Като доказателство по делото е приета Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г., с която на основание чл.34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим /наричана по-нататък Наредбата/ министърът на външните работи е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл.10 от Закона за чужденците.

Представени са и са приети изискани от съда документи относно проведената съгласувателна процедура по чл.30, ал.2 от Наредбата:

1. Писмо вх. № 30436/18.08.2023 г. от ДАНС, с което уведомяват, че заявлението за виза „Д“ на А. Ш. е съгласувано от Териториална дирекция „Национална сигурност“ Б., откъдето чрез Националната визова информационна система е дадено електронно положително становище;

2. Становище относно извършени проверки по искане за дългосрочна виза на чужденец рег. № УРИ 5382р-4781/13.06.2023 г., изготвено от началника на сектор „Миграция“ при ОДМВР – Б. – в документа е записано, че се дава отрицателно становище, тъй като получаваната пенсия е в размер на 16 668 рубли, което е около 360 лв. и е представено удостоверение за налични средства 1992 евро, поради което не е изпълнено условието на чл.24, ал.2 от ЗЧРБ, вр. чл.14, ал.1, т.5 от ППЗЧРБ за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане за искания период на пребиваване.

От правна страна:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл.147, ал.1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя. Спазен е и срока по чл.149, ал.1 от АПК, тъй като отказът е връчен на заявителката на 27.06.2023 г., а жалбата срещу него е подадена пред Административен съд София-град на 05.07.2023 г. Следователно, същата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество жалбата е основателна. Съображенията са следните:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.34, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./, съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое

от основанията по чл.10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е издаден от завеждащ консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Р. федерация, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл.34, ал.2 от НУРИВОВР.

Процесният акт е издаден в предвидената от закона писмена форма. Посочени са наименованието му, издалият го орган и адресатът му. Посочено е пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва. Датиран и подписан.

При преценката относно законосъобразността му следва да се има предвид и следното:

Съгласно чл.34, ал.1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

В процесния отказ за издаване на виза на първо място се посочено правното основание по чл.10, ал.1, т.24 от ЗЧРБ. Вписано е, че „са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване“. Административният орган обаче не е изложил каквито й да е мотиви защо са налице посочените подозрения, а още по-малко е посочил в автентичността на кой точно документ или документи се е усъмнил, защо и въз основа на какви данни или доказателства е направил този извод. Не е посочил в какво се изразява ненадеждността на направените от чужденеца изявления и на кои събрани по преписката доказателства или данни е изразил опасения относно намерението на заявителката да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

Видно е, че в оспорения административен акт липсват конкретни фактически основания за постановяването му, които да са относими към изложените правни такива по чл.10, ал.1, т.24 от ЗЧРБ – т.е. нарушена е императивната норма на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Не е извършен фактически и правен анализ на представените от чуждестранната гражданка документи, липсва каквото и да е обсъждане на събрани данни след проведена проверка по заявените от нея обстоятелства и относно тяхната достоверност.

Във връзка с горното следва да се посочи, че съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираната законова норма на чл.10, ал.1, т.24 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирана, а при постановяване на административния акт неговият издател е длъжен да изпълни с конкретно съдържание визирания нормативен текст, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл.34, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа.

Мотивите на административния акт имат за цел да обективират волята на неговия издател, както и обстоятелствата, обосноваващи постановяване на акт с определено съдържание. Административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, но следва да изложи и конкретни мотиви.

Видно е, че жалбоподателката е подала искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на основание чл.15, ал.1 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба „Виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон“. В тази хипотеза отказ може да бъде постановен само на основанията, съдържащи се в чл.10 от ЗЧРБ и в Наредбата. В случая обаче, единственият конкретен аргумент, изложен като допълнително основание за постановяването на отказа, е че не изпълнено изискването на чл.24, ал.2 от ЗЧРБ, във връзка с чл.14, ал.1, т.5 от ППЗЧРБ за стабилни, редовни и предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане в Република България. Доказателствата по делото сочат на необоснованост на този извод на ответника. Видно от приложените към заявлението и приети по делото Справка за определени пенсия и социални изплащания и Справка за изплащания за период е, че на 12.09.2019 г. на А. Ш. е отпусната безсрочно осигурителна пенсия за старост, която тя получава ежемесечно – т.е. доходът ѝ е стабилен, редовен и предвидим. Той е в общ размер на 23 647,78 рубли, а след приспадане на съответните удържки е 16 668,59 рубли, които конвертирани по валутния курс в деня на заявлението, се равняват на 319,20 лв. Жалбоподателката разполага и с парична сума от 1992 евро, внесени по банковата ѝ сметка в Българо-американска кредитна банка, което е удостоверено със съответен документ. Те се равняват на 3896,01 лв., т.е. за всеки от шестте месеца разрешен престой на територията на Република България се полагат по 649,33 лв., които заедно със сумата от 319,20 лв. формират разполагаема сума от 968,53 лв.

Ноторно известен е факта, че към момента на издаването на оспорения акт минималната пенсия за страната е била в размер на 467 лв., а минималната работна заплата - 780 лв. От горните данни и изчисленията, направени въз основа на тях, се установява, че за всеки от шестте месеца разрешен престой съгласно разпоредбата на чл.15, ал.1 от ЗЧРБ, жалбоподателката е могла да разполага с 968,53 лв., която надвишава както размера на минималната пенсия, така и на минималната работна заплата. Същото сочи и на извода, че освен че доходът ѝ е стабилен, редовен и предвидим, той е и достатъчен за издръжката ѝ без да се прибегва до системата за социално подпомагане в Република България.

Според чл.19 от Наредбата, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя:

1. документите и информацията по чл.13, ал.1 и чл.14 и
2. документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на Закона за чужденците в Република България и на правилника за прилагането му, и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон.

Чл.13, ал.2, б.,б” от Наредбата, сочи, че е необходимо предоставяне на документи за осигурено настаняване или доказателство за достатъчно средства за покриване на разходите по настаняването.

От събраната по делото доказателствена съвкупност се установява по несъмнен начин,

че А. В. Ш. е представила необходимите документи, визирани в цитираните разпоредби, включително доказателства за налични парични средства и осигурен подслон, тъй като притежава собствено жилище.

Действително, според чл.30, ал.2 от Наредбата, за издаването на виза по чл.15, ал.1 от ЗЧРБ или за отказ да се издаде такава е необходимо да има издадено разрешение от дирекция „К. отношения“ въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България. По отношение на жалбоподателката е изразено отрицателно становище от ОДМВР – Б. и въз основа на него е постановен отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на А. В. Ш.. Въпреки това, съдът намира, че в хода на настоящото производство се установи наличието на твърдените от жалбоподателката фактически обстоятелства за издаване на искания акт, поради което постановеният отказ като незаконосъобразен следва да бъде отменен и преписката следва да се върне на завеждащ консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Р. Федерация, за ново разглеждане на подаденото от нея Заявление вх. № 23019731/18.05.2023 г. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

При този изход на спора, искането на жалбоподателката за присъждане на направените по делото разноски, се явява основателно. Същата е заплатил държавна такса от 10,00 лв. за образуване на делото и е представила като доказателство за това Преводно нареждане/Вносна бележка от 05.07.2023 г. От Договор за правна защита и съдействие от 30.06.2023 г. /л.26/ е видно, че А. В. Ш. и адв. И. В. от АК – В. са уговорили възнаграждение от 1000 лв., които са заплатени по банков път и представено доказателство за това на л.27. Представен е и Договор за правна защита и съдействие, сключен между жалбоподателката и адв. М. Г., с вписване, че е уговорен адвокатски хонорар в размер на 300,00 лв. за процесуално представителство по настоящето административно дело № 6775/2023 г. и разписка към него, от която се установява, че сумата е платена изцяло, в брой. Възражение за прекомерност от страна на ответника не е направено. Ето защо и на основание чл.143, ал.1 от АПК юридическото лице, в чиято структура е органът ответник, а именно: Министерство на външните работи на Република България, следва да бъде осъдено да заплати на А. В. Ш. направените по делото разноски в размер на 1310,00 лв. /хиляда триста и десет лева/.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.1, пр.1, във връзка с чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. В. Ш. – гражданин на Р. Федерация, [дата на раждане] в [населено място], Р. федерация, Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза вид „D“/, постановен на 27.06.2023 г. от М. К. – завеждащ Консулска служба при Посолство на Република България в [населено място], Р. федерация.

ВРЪЩА делото като преписка на завеждащ консулската служба при Посолството на Република България в [населено място], Р. федерация, за ново разглеждане на Заявление вх. № 23019731/18.05.2023 г., подадено от А. В. Ш., при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите

на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на Република България да заплати на А. В. Ш. – гражданин на Р. Федерация, [дата на раждане] в [населено място], Р. федерация, направените по делото разноси в размер на 1310,00 лв. /хиляда триста и десет лева/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен съд на Република България.

СЪДИЯ: